

Arrest

nr. 63 823 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder en Belgische stiefvader.

1.2. Op 4 april 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd betekend op 14 april 2011.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.11.2010 door R.R., F. (...) van Dominikaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

☐ *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor, afgelegd door hemzelf en zijn zus. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en aldus geen officieel document, uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten, vervangt.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde bewijzen van stortingen gebeurden telkens ten opzichte van een andere persoon dan betrokkene. Aangezien geen verdere bewijzen voor de link tussen deze derde personen en betrokkene werden voorgelegd, heeft betrokkene niet afdoende aangetoond dat ook hij financiële steun genoot van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches voor van de referentiepersoon voor de periode september en oktober 2010. Aangezien het hier gaat om interimarbeid en er slechts een inkomen van twee maanden werd voorgelegd, is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker het volgende op:

“Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 40bis en 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van artikelen 50 en 52 van het KB van 8/10/1981. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

1.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor, afgelegd door hemzelf en zijn zus. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en aldus geen officieel document, uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten, vervangt. ”

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt dat de verklaring op eer, gedaan door verzoeker en zijn zus, mevrouw (R.P.), voor notaris Sebastian Lora Reyna en twee getuigen, niet aanvaard kan worden gezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden, waardoor ze, aldus de gemachtigde van de Staatssecretaris, geen officieel document, uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten, vervangt.

Nochtans dient er rekening mee te worden gehouden dat het bewijs van onvermogen een negatief bewijs is. Dit bemoeilijkt de bewijsvoering danig daar immers niet alle landen de onroerende eigendom van hun onderdanen registreren. Ook het feit dat men geen inkomsten heeft zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. Bijgevolg dient men in zulke gevallen, zoals het onderhavige, terug te vallen op andere mogelijkheden van bewijsvoering, zoals de verklaring voor een notaris (stuk 6). Bij gebrek aan mogelijkheden om via de plaatselijke autoriteiten het onvermogen te bewijzen, koos verzoeker ervoor om dit te doen via de meest officiële optie, die dan nog overbleef, met name de verklaring voor de notaris in het bijzijn van getuigen. Door de mogelijkheden van bewijsvoering in de concrete situatie van verzoeker te miskennen, schendt de bestreden beslissing de kwestieuze wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht.

2.

De bestreden beslissing stelt daarnaast het volgende:

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde bewijzen van stortingen gebeurden telkens ten opzichte van een andere persoon dan betrokkene. Aangezien geen verdere bewijzen voor de link tussen deze derde personen en betrokkene, werden voorgelegd, heeft betrokkene niet afdoende aangetoond dat ook hij financiële steun genoot van de referentiepersoon. "

Verzoeker kan ook met deze argumentatie niet akkoord gaan. De gemachtigde stelt dat gezien de stortingen door de stiefvader van verzoeker gebeurden op naam van (R.P.), zijnde de zus van verzoeker, er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker zelf financiële steun verkreeg van zijn stiefvader. Het is echter zo dat de stortingen aan de zus van verzoeker gebeurden omdat zij als het ware de rol van moeder had overgenomen nadat de moeder van verzoeker naar België was verhuisd.

Gezien zij zich om verzoeker bekommerde en alzo de noodzakelijke aankopen voor hem deed, voor hem kookte etc. werd het geld rechtstreeks aan haar overgemaakt. Echter kwam dit geld weldegelijk bij verzoeker terecht daar zijn zus, ten opzichte van wie de stortingen gebeurden, dit nodig had om in het onderhoud van verzoeker te voorzien. Alzo dient te worden besloten dat verzoeker financiële steun genoot van zijn stiefvader. Wat de bewijzen betreffende de link tussen de derde persoon aan wie de stortingen gebeurde, de zus van verzoeker, en verzoeker zelf betreft, kan onder meer worden verwezen naar de hierboven reeds geciteerde verklaring voor de notaris, waarin deze laatste duidelijk en expliciet aangeeft dat genaamde (P.R.) de zus is van (F.R.R.) (stuk 6).

Bijgevolg is het duidelijk dat verzoeker in het verleden reeds ten laste was van de referentiepersoon, zijn stiefvader. Door dit gegeven te miskennen schendt de bestreden beslissing de kwestieuze wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht.

3.

De bestreden beslissing stelt tenslotte:

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon betrokkene legt loonfiches voor van de referentiepersoon voor de periode september en oktober 2010. Aangezien het hier gaat om interimarbeid en er slechts een inkomen van twee maanden werd voorgelegd, is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden. "

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan. Het is namelijk zo dat de stiefvader van verzoeker, de referentiepersoon, recentelijk een vast contract heeft gekregen waardoor zijn inkomen danig verhoogd is. De referentiepersoon verdient nu ongeveer 1.600,00 euro per maand (stuk 2). Rekening houdend met de doorgaans door DVZ gehanteerde basistarieven van 725,00 euro + 242,00 euro per persoon ten laste per maand dient te worden besloten dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen om zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden. Het inkomen van de referentiepersoon zit immers boven dat wat conform die standaardtarieven nodig is om verzoeker ten laste te nemen, zijnde 1.451,00 euro (= 725,00 + (3 x 242,00)) (stuk 3). Daarnaast dient er tevens op te worden gewezen dat verzoeker zelf reeds aan de slag is op de arbeidsmarkt. Zo werkt hij gedurende de hele maand april als uitzendkracht in de horeca te Kruikeke (stuk 4). Eveneens is verzoeker reeds ingeschreven voor de lessen Nederlands om ook op die manier zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (stuk 5).

Hieruit blijkt meer dan duidelijk dat, los van het feit dat het inkomen van de referentiepersoon reeds voldoende hoog en stabiel is om verzoeker ten laste te nemen, dat verzoeker daarnaast ook nog zelf aan het werk is en er alles aan doet om zo ver mogelijk te komen in zijn professionele carrière.

Bijgevolg wordt er op twee manieren voor gezorgd dat verzoeker niet ten laste valt van de openbare overheden; zowel door hemzelf, als door de referentiepersoon, zijnde zijn stiefvader. Door dit gegeven te miskennen schendt de bestreden beslissing de kwetsieuze wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen van artikelen 40bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 50 en 52 van het KB van 8.10.1981 en de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Betreffende de schending van art. 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl verzoekers feitelijke kritiek niet kan worden aangenomen. Artikel 40 bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

" § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zün, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Verzoeker dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van ten laste zijn om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40 bis Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing vooreerst geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Vervolgens wordt uiteengezet waarom hij niet afdoende aantoonde in het verleden als heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat beide motieven op onredelijke wijze zouden zijn genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

'Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor, afgelegd door hemzelf en zijn zus. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en aldus geen officieel document, uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten, vervangt.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn

van de referentiepersoon: de voorgelegde bewijzen van stortingen gebeurden telkens ten opzichte van een andere persoon dan betrokkene. Aangezien geen verdere bewijzen voor de link tussen deze derde personen en betrokkene werden voorgelegd, heeft betrokkene niet afdoende aangetoond dat ook hij financiële steun genoot van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches voor van de referentiepersoon voor de periode september en oktober 2010. Aangezien het hier gaat om interimarbeid en er slechts een inkomen van twee maanden werd voorgelegd, is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.'

Vooreerst heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid terecht geoordeeld dat de verklaring op eer van hemzelf en zijn zus niet kan aanvaard worden als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Verzoekers vage en ongestaafe beschouwing dat 'niet alle landen de onroerende eigendom van onderdanen registreren' of 'het feit dat men geen inkomsten heeft niet in alle landen zal kunnen worden bewezen', kan hier geen afbreuk aan doen. Door de gemachtigde wordt voorts terecht geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekers vage en ongestaafe beschouwingen doen hier geen afbreuk aan. De stortingen van dhr. (G.) gebeurden aan (R.P.). Verzoeker stelt dat dit zijn zus is en zij de rol van moeder heeft overgenomen nadat hun moeder naar België was verhuisd. Zijn zus voorzag - aldus verzoeker - in zijn onderhoud. De verwantschapsband tussen verzoek en mevr. (P.R.) zou blijken uit de verklaring van de notaris. Verzoekers concrete kritiek kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat een verklaring afgelegd bij de notaris een bewijs van verwantschap zou inhouden. De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de voorwaarde van ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van ten laste levert.

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008). Ten slotte stelt verzoeker dat de referentiepersoon recentelijk een vast contract kreeg waardoor zijn inkomen danig verhoogd is. Verder stelt verzoeker dat hij zelf aan de slag is op de arbeidsmarkt. De verwerende partij benadrukt dat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon vooreerst helemaal geen rekening houden met het door verzoekers vermelde gegeven dat de referentiepersoon recentelijk een vast inkomen zou hebben verkregen. Hiervan werd hangende de aanvraag geen stuk overgelegd, zodat de gemachtigde hier geen kennis van kon hebben. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het

ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Terwijl verzoeker met de mededeling dat hij heden zelf aan de slag is op de arbeidsmarkt, geenszins aantoonde dat hij ten laste is van de referentiepersoon. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel kan worden aangenomen.”

2.3. Gelet op het betoog van verzoeker ter ondersteuning van het enig middel kan de verwerende partij volledig gevolgd worden waar zij in haar nota opwerpt: “(...) dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen van artikelen 40bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 50 en 52 van het KB van 8.10.1981 en de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.(...) Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.”

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin telkens opgeworpen wordt dat verzoeker het niet eens is met de argumentatie, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

2.6. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

2.7. De bestreden beslissing steunt op drie schragende motieven die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Slechts indien verzoekers kritiek ten opzichte van deze drie motieven gefundeerd blijkt, kan dit de nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich meebrengen.

2.8. Het derde schragende motief van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches voor van de referentiepersoon voor de periode september en oktober 2010. Aangezien het hier gaat om interimarbeid en er slechts een inkomen van twee maanden werd voorgelegd, is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.”

2.9. De bovenvermelde vaststellingen in de bestreden beslissing dat slechts twee loonfiches worden voorgelegd van verzoekers stiefvader voor de periode september en oktober 2010 en dat het gaat om interimarbeid vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker ook niet betwist, evenmin als de gevolgtrekking dat *“niet afdoende (is) aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.”*

2.10. Verzoeker kan de in punt 2.8. vermelde motivering van de bestreden beslissing niet onderuit halen door te verwijzen naar een *“recentelijk”* vast contract dat zijn stiefvader gesloten heeft. De verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die niet voorlagen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Het komt ook niet aan de Raad toe om op basis van stukken die verzoeker voor het eerst toevoegt aan zijn verzoekschrift en nadien nog aan de Raad verstuurt, verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij.

2.11. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij *“zelf reeds aan de slag is op de arbeidsmarkt”* en dat er *“Bijgevolg op twee manieren voor gezorgd (wordt) dat verzoeker niet ten laste valt van de openbare overheden; zowel door hemzelf, als door de referentiepersoon, zijnde zijn stiefvader”* en daaromtrent na het indienen van het verzoekschrift nog stukken verstuurt aan de Raad, gaat verzoeker er totaal aan voorbij dat hij als meerderjarige slechts een vestigingsrecht kan verwerven voor zover hij ten laste is van zijn stiefvader en moeder. Verzoeker miskent de essentie van de vestigingswetgeving die erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen ten laste te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.12. Verzoeker slaagt er niet in het derde schragende motief van de bestreden beslissing te doen wankelen. Het enig middel is ongegrond voor zover het gericht is tegen het derde schragende motief van de bestreden beslissing. Deze vaststelling leidt tot de verwerping van het beroep. De eventuele gegrondheid van de kritiek geuit ten opzichte van het eerste en tweede motief van de bestreden beslissing kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt de betrokken kritiek niet besproken.

2.13. Verzoeker voert onder het kopje *“MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL”* in zijn verzoekschrift nog het volgende aan: *“Uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, zou impliceren dat verzoeker alle contact verliest zowel met zijn moeder, zijn jongste zus als met zijn stiefvader. Dit houdt een schending in van art. 8 EVRM. (...)De eventuele uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten staat voor verzoeker, los van een verbreking van contact met zijn moeder, zijn jongste zus en zijn stiefvader, tevens gelijk aan een verlies van al de vooruitgang die hij hier reeds heeft geboekt met betrekking tot zijn integratie in de Belgische samenleving.”*

2.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.15. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat niet aangetoond werd dat artikel 40 bis, §2, 3° juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een onrechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoeker op grond hiervan een vestigingsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de in artikel 40 bis, §2, 3° juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen.

2.16. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze aan dat hij met zijn moeder, jongste zus en stiefvader een gezinsleven leidt of in België een privéleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats nochtans haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé, familie- en gezinsleven aan te tonen. Het *“inschrijvingsformulier Nederlands”* dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift kan bezwaarlijk aanvaard worden als het bewijs dat verzoeker een privéleven leidt in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middelonderdeel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA